

סיפר לי בחור – אמר ר' בן ציון, כי פעם אחת בעת שהתלווה לחזו"א בשעות הערב, בדרכם היו שם כמה נשים שדיברו בקול ובצחוק שלא בצניעות, והחזון איש התחיל לרוץ ממש. כיון שהחזון איש רץ, רץ גם הוא עמו יחד.

לאחר שהחזון איש נעצר ושב להליכתו. הבחור שאל את החזון איש מה קרה, מדוע הרב רץ כל כך מהר. "תאמר לי האם למדת מסכת אבות, ושם הרי כתוב 'הוי בורח מן העבירה', מעבירה בורחים או הולכים?" – אמר לו החזון איש.

החזון איש בסנדקאות

באחד הפעמים, כשהבחור בן ציון פלמן התלווה למרן החזון איש, ניגש לחזון איש יהודי דתי למחצה והתנסח כמי שמדבר עם חבר, בזה"ל:

"שמעתי עליך שאתה אדם מבין, אם כן רציתי לשאול אותך. יש לי הרבה כסף, היכן כדאי להשקיע אותו?"

השיב לו החזון איש, אם לי היה כסף להשקיע הייתי קונה היום הרבה קרקעות, קרקעות לרוב. צחק היהודי, והרי אין כמעט כל ערך לקרקע (באותה תקופה הקרקעות היו זולות עד מאד) ולא רצה לקבל את דבריו. וכידוע בסופו של דבר הכל ראו כי החזון איש היה הצודק כיון שערך הקרקעות עלה בשיעור גבוה מאד.

רצון יראיו / הגמרא נפתחת במקום המתבקש

כאשר למדתי ב'תפארת ציון' נכנסנו קבוצת בחורים ביום הפורים לחזון איש, סיפר תלמיד חכם. היו שם כמה בחורים ששוחחו ושאלו שאלות בלימוד. מפעם לפעם

הפסיקו ושרו מעט, ואחר כך שוב דברו עם החזון איש, ושוב שרו מעט. כך היה נראה הפורים בביתו של החזון איש. ישבתי בספסל האחרון בחדר, והבחור בן ציון פלמן שהיה מהמבוגרים ומפוניבז', ישב קרוב יותר.

זכורני כי הוא כמעט ולא שאל את החזון איש כלום, אלא חידד את אזנו כאפרכסת והקשיב בריכוז רב, לכל הגה שיצא מפי החזון איש.

לפתע, חבר שישב לידי, שם לב שעל כל שאלה ששואלים, והחזון איש פותח גמרא כדי להראות את תשובתו, הגמרא נפתחת לו בדיוק במקום שמעוניין לפתוח, הוא לא היה צריך לדפדף. חברי אמר לי "תראה שבפתיחת הגמרא אין לו צורך לדפדף כלל". הדבר הזה המשיך וחזר על עצמו כל העת שהיינו בחדרו, ומאד התפעלתי מכך. חשבתי לעצמי, אולי זה קורה רק ביום גדול כמו פורים.

כשיצאנו, ניגשתי לבחור בן ציון פלמן שהכרתי אותו מתל אביב ואמרתי בהתפעלות את מה שהבחנתי. חייך בן ציון ואמר: כך זה תמיד אצל החזון איש...

אגב. היה שם בחדר, בחור ירושלמי תלמיד 'תפארת ציון' עם אופי ירושלמי, ובאווירה הפורימית הוא פתח לחזו"א גמרא מסוימת בעמוד הראשון שלה שהיה חלק (בדפוסים דאז הדף הראשון היה חלק וריק) ושאל את החזון איש: "וואס איז דער פשט דא" = מה הפשט כאן?

ענה לו החזון איש: "גלאט און פשוט" = חלק ופשוט - לומדים חלק ופשוט, וכך מצליחים, וזה ההקדמה לדעת כיצד לגשת ללמוד".

לאחר כמה שנים כשכבר למדתי בפוניבז' הזדמן לי לדבר שוב עם ר' בן ציון פלמן ואברך נוסף, ושוב הם סיפרו לי, כי אצל החזון איש תמיד כאשר דיבר איתם בלימוד, ופתח גמרא או כל ספר אחר לעיין, נפתח לו הדף שהיה צריך, ואינם זוכרים פעם שהיה צריך לדפדף דפים כדי להגיע לדף שחיפש, "פעם אחת בלבד" ציין ר' בן ציון "ראיתי אותו שדפדף דף אחד".

כאשר נפטרה הרבנית עלקא מנוחה קרלנשטיין, ישבו שבעה בביתה בבני ברק ברחוב ברטנורא, וזה היה לפני יום כיפור. בין האבלים הרי היו רבי בנימין ורבי יצחק קרלנשטיין, שהיו מקורבים לחזון איש ומהמתפללים הקבועים במנין שבביתו. החזון איש נכנס לנחם אותם.

נכדתה הרבנית פלמן ע"ה אשת ר' בן ציון, סיפרה כי עמדה אז בחלון להסתכל, וראתה כי שואלים את החזון איש לגבי ערב יום הכיפורים מתי לקום מהשבעה, החזון איש ביקש "תביאו לי את הגמרא", והוסיף החזון איש לאמר "די הלכות (הלכות אבילות) סי' ס'גלוסט נישט צו לרנן" (הלכות אלו לא מתחשק ללמוד אותם) "און מ'דארף זעהן דאס אינווייניג" (וצריך לראות זאת מבפנים), ולכן פתח את הגמרא ואמר את מה שיש לו לומר הלכה למעשה לאבלים.

החזון איש
בברית
בבית
החולים
אסותא
ת"א
(באדיבות
משפחת הרב
שלמה לוין)

נוכח שם במקום ילד נוסף אחיה של הרבנית, הלא הוא הג"ר ברוך שמעון רוטשטיין שליט"א, וסיפר גם הוא שכאשר החזון איש פתח את הגמרא אחר כך נפתח לו בדיוק בסוגיא שרצה לעיין בה, ולא היה צריך לדפדף כלל.

עניני תורה והתמדה – חזון איש

חידושי תורה בשבת

רבי בן ציון היה בחדרו, ודיבר עמו – עם החזון איש – בסוגית "חזרה שליחות אצל הבעל" במסכת גיטין דף כ"ד ע"א, החזו"א אמר קושיא שהייתה לו בסוגיה, ומה שביאר בה. (עיין בחזו"א אבן העזר סימן ק"ד אות כ"א מה שהאריך בדין זה). אמר רבן של ישראל לבחור ר' בן ציון: כאשר למדתי את הסוגיא במשך ימי השבוע התקשתי בענין, אך לא אסתייעא מילתא להגיע לפשט הברור, אך כאשר עיינתי שוב בסוגיה בליל שבת הגעתי לבהירות במהלך הדברים, כי בתוספת הנשמה יתירה אפשר להבין דברים דקים עוד יותר. (בנוסח אחר: "פשט זה זוכים להבין בקדושת השבת, ובנשמה יתירה שבה").

סיים רבי בן ציון כי הוא חזר לשיבה ואמר לחברים את המהלך של החזון איש בסוגיה, ואחד מהם מצא כי יסוד הדברים חקוק בין שורות אחד הראשונים הפחות ידועים.

מהתמדתו של החזון איש

הג"ר זלמן סורוצקין שהיה בנופש מטעם "ועד הישיבות" הוא והרבנית שלו, סיפר ר' בן ציון.

באחד הבקרים, הרבנית סורוצקין ראתה את הבחורים יושבים נינוחים ומדברים בארוכה ליד השולחנות בחדר האוכל, היא ניגשה ואמרה: "כך לא גדלים חזון איש", הוסיפה וסיפרה: כי החזון איש היה אצלם בבית במשך תקופה מסוימת (בעיירה בחו"ל), הם הקצו לו חדר משלו, ששם הניחו לו מיטה ושולחן, הוא ישב ולמד בחדר

אוצר החכמה
13676